

Դանիելի Գիրքը - Թիվ Յոթը

Յոթ թագավորներ

Jeff Pippenger

2023-12-02

Յոթ որոտները ներկայացնում են 1798 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը ընկած պատմությունը: Այդ պատմությունը նախատիպորեն ներկայացված էր Հուդայի թագավորության վերջին յոթ թագավորներով՝ Մանասեից մ.թ.ա. 677 թվականին մինչև Սեդեկիա՝ մ.թ.ա. 586 թվականին:

Սրբազան Բարեփոխության գծերում առաջին հրեշտակի զորացման հատկանիշներից մեկը մի խորհրդանիշ է, որը նույնացնում է մի բան, որ համաշխարհային է: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին առաջին հրեշտակի պատգամը զորացվեց, և այնուհետև պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոնական կայան:

«1840–44 թվականների գալստյան շարժումը Աստծո զորության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի լուրը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոներական կայանին»: Մեծ պայքար, 611:

Մարգարեաբար այդ ժամանակ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ և մի ոտքը դրեց երկրի վրա, իսկ մյուսը՝ ծովի վրա: Քույր Ուայթը դա բնութագրեց որպես պատգամի համաշխարհային ընդգրկման խորհրդանիշ:

«Հրեշտակի դիրքը՝ մի ոտքը ծովի վրա, մյուսը՝ ցամաքի, նշանակում է պատգամի հոչակման լայն ընդգրկումը: Այն կանցնի լայն ջրերի վրայով և կհոչակվի այլ երկրներում, նույնիսկ ամբողջ աշխարհում»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, h. 7, էջ 971:

Կյուրոսի առաջին հրովարտակի հոչակումը համաշխարհային հրովարտակ էր:

Եվ Պարսկաստանի թագավոր Կյուրոսի առաջին տարում, որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը՝ Երեմիայի բերանով ասված, Տերը շարժեց Պարսկաստանի թագավոր Կյուրոսի հոգին, և նա հոչակեց իր ամբողջ թագավորության մեջ, նաև գրությամբ հաստատեց՝ ասելով. «Այսպես է ասում Պարսկաստանի թագավոր Կյուրոսը. Երկնքի Տեր Աստվածը ինձ է տվել երկրի բոլոր թագավորությունները, և Նա ինձ պատվիրել է Իր համար տուն շինել Երուսաղեմում, որ Հուդայում է: Ո՞վ կա ձեզանից՝ Նրա ամբողջ ժողովրդից. նրա Աստվածը թող նրա հետ լինի, և թող նա բարձրանա Երուսաղեմ, որ Հուդայում է, և շինի Իսրայելի Տեր Աստծու տունը (Նա է Աստվածը), որ Երուսաղեմում է: Եվ ով որ մնացել է որևէ տեղում, ուր պանդխտացել է, թող նրա տեղի մարդիկ նրան օգնեն արձաթով, ոսկով, ունեցվածքով և անասուններով, բացի կամավոր ընծայից՝ Աստծու տան համար, որ Երուսաղեմում է»: Այն ժամանակ վեր կացան Հուդայի և Բենիամինի հայրապետների գլխավորները, քահանաները և ղևտացիները, բոլոր նրանք, որոնց հոգին Աստված շարժել էր, որ բարձրանան շինելու Տիրոջ տունը, որ Երուսաղեմում է: Եզրա 1:1–4:

Ինչպես որ առաջին հրեշտակը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոնական կայան, այնպես էլ Կյուրոսը, հռչակելով առաջին հրովարտակը, իրեն ներկայացնում է որպես «երկրի բոլոր թագավորությունների» թագավոր: Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակի իջնելը՝ այն հրեշտակի, որին Քույր Ուայթը նույնացնում է որպես «ոչ պակաս անձնավորություն, քան Հիսուս Քրիստոսը», ունի նույն մարգարեական բնութագրերը, ինչ Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը: Քույր Ուայթը նույնացնում է, որ առաջին հրեշտակի նպատակը նույնն էր, ինչ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակի նպատակը:

«Հիսուսը մի հզոր հրեշտակի հանձնարարեց իջնել և երկրի բնակիչներին զգուշացնել, որ պատրաստվեն Նրա երկրորդ հայտնությանը: Երբ հրեշտակը երկնքում թողեց Հիսուսի ներկայությունը, մի չափազանց պայծառ և փառավոր լույս գնում էր նրա առջևից: Ինձ ասվեց, որ նրա առաքելությունն էր իր փառքով լուսավորել երկիրը և մարդուն զգուշացնել Աստծու գալիք Բարկության մասին»:
Early Writings, 245.

Առաջին հրեշտակի զորացումը խորհրդանշել է, որն ընդգծում է համաշխարհային տարրը: Քրիստոսի ժամանակի առաջին լուրը զորացվեց Քրիստոսի մկրտության ժամանակ: Սուրբ Գրությունները վկայում են, որ ամբողջ Իսրայելը դուրս եկավ անապատ լսելու Հովհաննեսի պատգամը:

Այն ժամանակ Երուսաղեմը, ամբողջ Հրեաստանը և Հորդանանի շուրջբոլոր շրջանը ելան նրա մոտ, և նրանից մկրտվում էին Հորդանանում՝ խոստովանելով իրենց մեղքերը: Մատթեոս 3:5, 6.

Քրիստոսի ծառայությունը ուղղված էր հին Իսրայելին, և այդ մարգարեական իմաստով ամբողջ աշխարհը ձգվեց դեպի Հորդանան՝ Քրիստոսի մկրտության վայրը: Սակայն մկրտության արարողությունը, և այն, ինչ այն ներկայացնում էր, երբ Քրիստոս մկրտվեց, ուղղված էր ամբողջ աշխարհին:

Հովակիմ անունը նշանակում է «Աստված պիտի բարձրանա», և Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, երբ Հովհաննեսը Քրիստոսին ջրից դուրս բերեց, ջրեղեն գերեզմանից «վեր բարձրանալու» խորհրդանշելը դարձավ այդ զորացման մի մասը: Եզրասի առաջին չորս համարներում, որոնք մենք արդեն մեջբերել ենք, հինգերորդ համարը լսողների արձագանքը բնորոշում է հետևյալ խոսքերով. «Ապա վեր կացան Հուդայի և Բենիամինի նահապետների գլուխները, և քահանաները, և ղևտացիները, և բոլոր նրանք, որոնց հոգին Աստված արթնացրեց, որ գնան վեր՝ կառուցելու Տիրոջ տունը, որ Երուսաղեմում է»: Երբ առաջին պատգամը զորացվում է, տեղի է ունենում վեր կանգնելը, ինչպես ներկայացված է Հովակիմ անվամբ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին երրորդ հրեշտակի հզոր շարժման առաջին լուրը զորացվեց, ինչպես նախապատկերված էր առաջին հրեշտակի հզոր շարժման առաջին լուրի զորացմամբ: Քույր Ուայթը մեկնաբանում է այդ օրը Երկվորյակ աշտարակների կործանումը:

«Արդ, հասե՞լ է արդյոք այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պետք է սրբվի մակընթացային ալիքով: Մա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ բարձրացող մեծ շենքերին՝ հարկ առ հարկ. «Ի՛նչ սարսափելի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա՝ երկիրը սաստիկ ցնցելու համար: Այդ ժամանակ կհաստատվեն Հայտնություն 18. 1–3-ի խոսքերը»: Հայտնության տասնութերորդ գլխի ամբողջությունը նախազգուշացում է այն բանի մասին, ինչ գալու է երկրի վրա: Բայց ես առանձնապես լույս չունեմ այն մասին, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը վայր կգցվեն Աստծո զորության շրջադարձից ու շրջաշրջումից: Ինձ տրված լույսից գիտեմ, որ կործանումը աշխարհում է: Տիրոջից մեկ խոսք, Նրա հզոր զորության մեկ հպում, և այս հսկայական կառույցները կընկնեն: Այնպիսի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, որոնց ահավորությունն անգամ չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

Մեկ հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ առաջին պատգամի զորացումով Տերը «վեր կացավ», որպեսզի «ահավոր կերպով շարժի երկիրը»: Հովակիմի անունը խորհրդանշում է առաջին պատգամի զորացումը: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին Տերը վեր կացավ Իր գահից, իջավ երկիր և կանգնեց ցամաքի ու ծովի վրա: Կյուրոսի առաջին հրամանագրի ժամանակ հավատարիմները վեր կացան: Հովակիմը խորհրդանշել է ոչ միայն առաջին հրեշտակի գալստյան, այլև ներկայացնում է առաջին հրեշտակի զորացումը:

Հովակիմը ներկայացնում է վերջին երեք թագավորներից առաջինին, սակայն նա նաև ներկայացնում է այն յոթ թագավորներից հինգերորդին, որոնք առաջնորդում են դեպի Երուսաղեմի կործանումը: Այդ յոթ թագավորների անունները շատ խոսուն են: Այդ յոթ թագավորներն էին Մանասեն, Ամոնը, Հովսիան, Հովահազը, Հովակիմը, Հովեքիմը և Սեդեկիան:

Միլլերականների պատմության մեջ Մանասեն ներկայացնում է վախճանի ժամանակը՝ 1798 թվականին: «Մանասեն» նշանակում է «մոռացնել տվող», և հենց 1798 թվականին է, որ Տյուրոսի պոռնիկը մոռացվում է յոթանասուն տարի ժամանակով: Մանասեն ամենամաքաբիշտ թագավորներից մեկն էր և կրում է մարգարեական բնութագրեր, որոնք պետք է նկատի առնվեն:

Հուդայի վերջին յոթ թագավորները ներկայացնում են յոթ որոտների պատմությունը՝ 1798 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Մանասեն այդ յոթ թագավորներից առաջինն էր, և որպես յոթից առաջին թագավոր՝ նա նախապատկերում էր Սեդեկիային՝ այդ յոթ թագավորներից վերջինին: Հիսուսը միշտ նույնացնում է վախճանը սկզբի հետ: Սեդեկիան՝ յոթից վերջին թագավորը, տարվեց Բաբելոնյան գերության ստրկության մեջ: Յոթ վերջին թագավորներից առաջինը նույնպես տարվեց Բաբելոնյան գերության մեջ՝ նախապատկերելով վերջին թագավորի տարվելը Բաբելոնյան գերության մեջ:

Եվ Տերը խօսեց Մանասեին և նրա ժողովրդին, բայց նրանք չլսեցին: Ուստի Տերը նրանց վրայ բերեց Ասորեստանի արքայի զորքի իշխաններին, որոնք Մանասեին

բոնեցին փշերի մեջ, կապեցին շղթաներով և տարան Բաբելոն: Եվ երբ նա նեղութեան մեջ էր, աղաչեց իր Տէր Աստծուն և մեծապէս խոնարհեցաւ իր հայրերի Աստծու առաջ, և աղօթեց Նրան. և Նա լսեց նրան, ընդունեց նրա աղաչանքը և դարձեալ նրան վերադարձրեց Երուսաղէմ՝ իր թագաւորութեան մեջ: Այն ժամանակ Մանասէն ճանաչեց, որ Տէրը Աստուած է: Բ Մնացորդաց 33:10–13:

Մանասէի փորձառությունը՝ ճանաչելու, որ Տէրն է Աստված, իրականացավ այն բանի միջոցով, որ նա հեռացվեց իր թագավորությունից, ապա վերականգնվեց իր թագավորության մեջ: Նաբուգոդոնոսորը, ինչպես և Մանասէն, ճանաչեց Տիրոջը, երբ հեռացվեց իր թագավորությունից և այնուհետև վերականգնվեց:

Եվ օրերի վերջում ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, իմ աչքերը դեպի երկինք բարձրացրի, և իմ խոհեմությունը վերադարձավ ինձ, և ես օրհնեցի Բարձրյալին, և գովեցի ու պատվեցի Նրան, որ հավիտյան կենդանի է, որի տիրապետությունը հավիտենական տիրապետություն է, և որի թագավորությունը՝ սերնդից սերունդ: Եվ երկրի բոլոր բնակիչները ոչնչի պես են համարվում, և Նա գործում է ըստ Իր կամքի՝ երկնքի գործի մեջ և երկրի բնակիչների մեջ, և ոչ ոք չի կարող արգելել Նրա ձեռքը կամ ասել Նրան. «Ի՞նչ ես անում»: Նույն ժամանակ իմ բանականությունը վերադարձավ ինձ, և իմ թագավորության փառքի համար իմ պատիվն ու պայծառությունը վերադարձան ինձ, և իմ խորհրդականներն ու իմ մեծամեծները դիմեցին ինձ, և ես վերահաստատվեցի իմ թագավորության մեջ, և գերազանց վեհություն ավելացվեց ինձ: Այժմ ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, գովում, մեծարում և պատվում եմ երկնքի Թագավորին, որի բոլոր գործերը ճշմարտություն են, և որի ճանապարհները՝ արդար դատաստան, և ովքեր ընթանում են հպարտությամբ, Նրան կարող է խոնարհեցնել: Դանիել 4:34–37:

Մանասէի փորձառությունը կատարվեց Նաբուգոդոնոսորի վրա: Մանասէն ներկայացնում է «վերջի ժամանակը» ճուղայի վերջին երեք թագավորների պատմության մեջ և յոթանասուն տարվա գերության մարգարեության հասունացումը: Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է «վերջի ժամանակը» երեք հրամանագրերի պատմության մեջ, ինչպես որ 1798 թվականը «վերջի ժամանակն» էր յոթ որոտների պատմության մեջ: Հենց նոր մեջբերված համարներում Նաբուգոդոնոսորի հասկացողությունը վերադարձավ նրան «օրերի վերջում»: «Օրերի վերջը» հիշատակվում է նաև Դանիել մարգարեի գրքի տասներկուերորդ գլխում:

Բայց դու գնա՝ քո ճանապարհով մինչև վախճանը, որովհետև պիտի հանգչես և օրերի վերջին պիտի կանգնես քո բաժնի մեջ: Դանիել 12:13:

Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխում ասված «վերջին օրերը» «վախճանի ժամանակն» են, որովհետև Դանիելին ասվեց գնալ «մինչև վերջը»: Այդ ժամանակ Դանիելը «կանգնելու էր իր վիճակի մեջ»: «Կանգնել իր վիճակի մեջ» նշանակում է կատարել իր նպատակը, ինչը Դանիելը արեց, երբ իր գիրքը բացվեց վերջին օրերի վերջում, այսինքն՝ «վախճանի ժամանակին»: Այդ ժամանակ լինելու էր «գիտության ավելացում», որը իմաստունները պիտի հասկանային: Նաբուգոդոնոսորի օրերի վերջում նրա «հասկացողությունը» վերադարձավ նրան:

«Երբ Աստված մարդուն հատուկ գործ է տալիս անելու, նա պետք է կանգնի իր բաժնի և իր տեղի մեջ, ինչպես արեց Դանիելը՝ պատրաստ պատասխանելու Աստծո կոչին, պատրաստ կատարելու Նրա նպատակը»: Manuscript Releases, հատոր 6, 108:

Մանասեն ներկայացնում է Հուդայի վերջին երեք թագավորների պատմության մեջ «վերջի ժամանակը», իսկ Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է «վերջի ժամանակը» երեք հրամանագրերի մեջ: Մանասեին հաջորդեց նրա որդին՝ Ամոնը:

Ամոն նշանակում է «ուսուցում» և ներկայացնում է այն ժամանակաշրջանը, երբ տեղի ունեցավ «գիտության աճ», որը պիտի ուսուցաներ «իմաստուններին» բացված պատգամի մեջ: Այնուհետև Ամոնին հաջորդեց Հովսիան՝ այդ յոթից միակ թագավորը, որն ունի համեմատաբար լավ, թեև բարդ, մարգարեական պատմություն:

Յոսիան նշանակում է «Աստծու հիմքը» և ներկայացնում է այն ճշմարտությունների հաստատումը, որոնք բացվել էին «վախճանի ժամանակ»: Գիտելիքի այն ավելացումը, որ ներկայացված էր Ամոնով, Գաբրիելի և այլ սուրբ հրեշտակների առաջնորդությամբ համադրվեց Վիլյամ Միլլերի կողմից: Միլլերի աշխատանքը ներկայացված է Յոսիա անունով, որովհետև նա հաստատեց շարժման հիմքերը: Յոսիայի վերաբերյալ դեռ շատ ավելին կա առանձնացնելու, սակայն այժմ անցնենք նրա որդի Հովահազին:

Հովահազը քսաներեք տարեկան էր, երբ սկսեց թագավորել, և Երուսաղեմում թագավորեց երեք ամիս: Նրա մոր անունը Համուտալ էր՝ Լեբնայից Երեմիայի դուստրը: Եվ նա արեց այն, ինչ չար էր Տիրոջ աչքի առաջ՝ համաձայն ամենայնի, ինչ նրա հայրերն էին արել: Եվ փարավոն Նեքով նրան կապանքների մեջ դրեց Ռեբլայում՝ Համաթի երկրում, որպեսզի նա Երուսաղեմում չթագավորի, և երկրի վրա դրեց հարկ՝ հարյուր տաղանդ արծաթ և մեկ տաղանդ ոսկի: Եվ փարավոն Նեքով Հովսիայի որդի Եղիակիմին թագավոր դարձրեց նրա հոր՝ Հովսիայի փոխարեն, և նրա անունը փոխեց Հովակիմի, իսկ Հովահազին տարավ. և նա գնաց Եգիպտոս ու այնտեղ մեռավ: Դ Թագավորաց 23:31–34:

Հովահազը նշանակում է «Եհովան բռնել է», և նա բռնվեց Փարավոն-Նեքովի կողմից: Հովահազը՝ Հովսիայի որդին, բռնվեց Փարավոն-Նեքոյի կողմից և փոխարինվեց իր եղբայր Եղիակիմով, որի անունը նշանակում է «բարձրացնելու Աստվածը»: Այնուհետև Փարավոն-Նեքոն Եղիակիմի անունը փոխեց Հովակիմի, որը նշանակում է «Աստված կբարձրանա»: Անվան փոփոխությունը ուխտային հարաբերության խորհրդանիշ է, և առաջին լուրի գորավորմամբ Աստված մտնում է ուխտի մեջ մի ժողովրդի հետ, մինչ միաժամանակ անցնում է նախկին ուխտի ժողովրդի կողքով:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին Օսմանյան կայսրությունը, որ ներկայացված էր չորս քամիներով, որոնք արձակված էին երեք հարյուր իննսունմեկ տարի և տասնհինգ օր, կասեցվեց, կամ, ինչպես Հովահազ է նշանակում, նրանք «բռնվեցին»: Միննույն ժամանակ Եղիակիմը թագավոր դարձվեց, և նրա անունը փոխվեց Հովակիմ, որ նշանակում է «Աստված պիտի վեր կենա»: Հովակիմին հաջորդեց նրա որդին՝ Հովեքինը, որը Սուրբ Գրություններում ունի երեք անուն:

Հեռխին անունը նշանակում է՝ «Տերը պիտի կանգնեցնի և հաստատի»: Նա Հովակիմի որդին էր և նշանավորում է երկրորդ հրեշտակի գալուստը 1844 թվականի գարնանը, երբ Աստված «կանգնեցրեց և հաստատեց» նոր, ճշմարիտ, բողոքական եղջյուրը: Երկրորդ հրեշտակի լուրը գորացվեց Կեսգիշերյան աղաղակի լուրով, իսկ Եքոնիան և Քոնիան նշանակում են՝ «Աստված պիտի հաստատի»: Երեք անունները, որոնցից յուրաքանչյուրն ունի նույն նշանակությունը, ներկայացնում են Կեսգիշերյան աղաղակի միացումը երկրորդ հրեշտակի լուրին: Սուրբ Հոգու վերջին հեղման ժամանակ՝ Բարձր աղաղակի ընթացքում, կնքվում են հարյուր քառասունչորս հազարը: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը նախապատկերվեց միլլերիական շարժման Կեսգիշերյան աղաղակում, և Հեռխինը, որ կոչվում է նաև Եքոնիա և Քոնիա, կնքման խորհրդանիշն է:

«Կենդանի եմ Ես, ասում է Տերը, թեպետ Յուդայի արքայ Յովակիմի որդի Քոնիան լինի իմ աջ ձեռքի մատանե-կնիքը, այնտեղից իսկ քեզ պիտի պոկեմ. եւ քեզ պիտի մատնեմ քո անձը փնտրողների ձեռքը եւ նրանց ձեռքը, որոնց երեսից դու սարսափում ես, այսինքն՝ Բաբելոնի արքայ Նաբուգոդոնոսորի ձեռքը եւ Քաղդէացիների ձեռքը: Եւ քեզ ու քեզ ծնած քո մօրը պիտի նետեմ մի ուրիշ երկիր, որտեղ դուք չէք ծնուել, եւ այնտեղ պիտի մեռնէք: Բայց այն երկիրը, ուր նրանք փափագում են վերադառնալ, այնտեղ պիտի չվերադառնան: Մի թէ այս մարդը՝ Քոնիան, անարգուած, ջարդուած կուռք է. մի թէ նա մի անպիտան անօթ է, որում հաճութիւն չկայ. ինչո՞ւ նա եւ իր սերունդը դուրս են շարտուած եւ նետուած մի երկիր, որ չեն ճանաչում: Ո՛վ երկիր, երկիր, երկիր, լսի՛ր Տիրոջ խօսքը»: Երեմիա 22:24–29:

Յեքոնիան, Յեքոնիան և Քոնիան ներկայացնում են կնքման ժամանակը, երբ երկրորդ հրեշտակին միանում է Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը: Նա ներկայացնում է անմիտների կնքման ժամանակը: Չար թագավորը ներկայացնում է նրանց, ովքեր անմիտ լատիկեցիական կույսերն են, և որոնք կնքման ժամանակ դատապարտված են ստանալու գազանի նշանը, քանի որ ընդմիշտ դուրս են թքված Տիրոջ բերանից:

Աստծու աջ ձեռքի մատանու կնիքը Նրա կնիքն է, և նրանք, որ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ Տիրոջ բերանից դուրս են նետվում, հակադրվում են Չորաբաբելին՝ այն մարդուն, որի ձեռքում էր «յոթ ժամանակների» կապարձը:

Խոսի՛ր Հուդայի կառավարիչ Չորաբաբելին՝ ասելով. «Ես պիտի սասանեմ երկինքն ու երկիրը. և պիտի տապալեմ թագավորությունների գահը, և պիտի կործանեմ հեթանոսների թագավորությունների գործությունը. և պիտի տապալեմ կառքերն ու նրանց մեջ նստածներին. և ձիերն ու նրանց հեծյալները պիտի ընկնեն՝ ամեն մեկը իր եղբոր սրով: Այն օրը,— ասում է Չորքերի Տերը,— քեզ պիտի առնեմ, ո՛վ իմ ծառա Չորաբաբել, Մաղաթիելի որդի,— ասում է Տերը,— և քեզ պիտի դարձնեմ իբրև մատանի կնիք, որովհետև քեզ ընտրել եմ,— ասում է Չորքերի Տերը»: Անգե 2:21–23.

«Գայթակղության վեմը», որ «յոթ ժամանակներն» են, Չորաբաբելի ձեռքի «կշռալարն» է, և նա ներկայացված է որպես այն «մատանին», որ Աստված գործածում է՝ կնքելու հարյուր քառասունչորս հազարը: Մատանին, կամ «նշանը», դրվում է նրանց վրա,

որոնք «հառաչում և աղաղակում են» Երուսաղեմում կատարվող պղծությունների համար: Հառաչելն ու աղաղակելը բնորոշում են կնքվողների փորձառությունը, և հառաչելն ու աղաղակելը նրանց ներքին արձագանքի խորհրդանիշն է «յոթ ժամանակների» դեղամիջոցին: Դա նրանց մեղքերի և իրենց հայրերի մեղքերի խոստովանությունն է: Դա այն ճանաչումն է, որ նրանք Աստծո հետ չեն ընթանում, և որ Աստված էլ նրանց հետ չի ընթանում՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից ի վեր: Դա այն փորձությունն է, որ ձախողվեց 1863 թվականին, այն ժամանակաշրջանում, երբ Ֆիլադելֆիան անցում էր կատարում դեպի Լատդիկեա: Այն նախանշում էր այն ժամանակաշրջանը, երբ Քոնիայով ներկայացվածները հավիտյան հաստատվում են որպես անխոհեմ լատդիկեական կույսեր, իսկ Զորաբաբելով ներկայացվածները՝ հավիտյան հաստատվում որպես իմաստուն ֆիլադելֆիական կույսեր:

Հեքոնիայից հետո եկավ Սեդեկիան՝ յոթ թագավորներից վերջինը: Ինչպես Մանասեն ներկայացնում էր 1798 թվականը և «վախճանի ժամանակը», այնպես էլ Սեդեկիան պետք է ներկայացնի 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, երբ տեսիլքը պիտի «խոսի և չստի»: Սեդեկիա անունը կազմված է երկու եբրայական բառերի միացումից: Բառերից մեկը «Եհովա»-ն է, և այն միացված է այն բառին, որը Դանիել մարգարեի գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում թարգմանված է որպես «մաքրվի»: Սեդեկիա նշանակում է Աստծու տաճարի մաքրումը, որը սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Հուդայի վերջին յոթ թագավորները ներկայացնում են 1798 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը ձգվող առաջադիմական պատմությունը: Հովակիմը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի խորհրդանիշն է, որն իր հերթին ներկայացնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը: Նա առաջին հրեշտակի պատգամի զորացման խորհրդանիշն է, և ներկայացվում է Դանիելի գրքի առաջին գլխի առաջին համարում: Ուստի, Դանիելի առաջին գլխի դրվածքն ու համատեքստը առաջին հրեշտակի պատգամի զորացումն է, ինչպես այն ներկայացված է Հայտնության տասներորդ գլխում: Հայտնության տասներորդ գլխում Քրիստոս իջավ՝ Իր ձեռքում ունենալով մի փոքրիկ գիրք, որը Հովհաննեսին հրամայվեց ուտել: Ահա թե ինչու Դանիելի գրքի առաջին փորձությունը կապված է ուտելու հետ:

Այս թեմաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ նա ինձ ասաց. Մարդու՝ որդի, կերցրո՛ւ քո որովայնը և լցրո՛ւ քո աղիքները այս գրքով, որ ես տալիս եմ քեզ: Այնժամ ես կերա այն, և իմ բերանում այն մեղրի պես քաղցր էր: Եզեկիել 3:3: